

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.520 van 14 januari 2002
in de zaak A. 90.042/XIV-6712.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die beiden woonplaats kiezen bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, geboren op 7 december 1966 respectievelijk 15 juli 1973 en beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 6 maart 2000 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 februari 2000;

Gelet op de beschikking van 16 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 11 juli 1999 en verklaren zich vluchteling op 14 juli 1999.

1.2. Op 16 december 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 februari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal inzake XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een etnische Albanees uit Kosovo (Joegoslavië), meerbepaald uit Prilep (Deçan) zou zijn. Op 4 maart 1999 zouden gewapende Servische burgers zijn dorp binnengevallen zijn en hem bedreigd hebben. Hierna zou betrokkene Kosovo verlaten hebben, richting België. Op 14 juli 1999 vroeg hij hier asiel aan. Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar Kosovo omdat zijn woning is afgebrand. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument van Kosovo.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.

Het feit dat betrokkene niet over een woning beschikt in Kosovo is bovendien van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

1.4 De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Volgens haar verklaringen steunt betrokkene haar asielaanvraag op de door haar echtgenoot, XXX, aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd, kan ten aanzien van betrokkene evenmin gesteld worden dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiar") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelen die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat de verwerende partijen aanvoeren dat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting bevat van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat deze exceptie wordt verworpen omdat in het verzoekschrift het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op een beknopte wijze wordt uiteengezet, zodat de Raad van State op de uiteenzetting ervan kan antwoorden;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoekers dd. 20 december 1999 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indienden tegen de beslissing(en) van weigering van verblijf dd. 16 december 1999 hen betekend door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken.

Dat verzoekers bij de behandeling van (het) dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet werden gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van (tot) weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekers zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij hun relaas en standpunt kunnen doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers België dienen te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke verklaringen, hun belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat derhalve door verzoekers niet te horen aangaande hun asielaanvraag (eerste) verweerder de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging schendde (schond).”;

Overwegende dat, wat de beweerde schending van de rechten van verdediging en de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat dit in casu het geval is, en dat verzoekers niet aantonen met welke feitelijke gegevens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen, en dat zij evenmin de feitelijke gegevens aanbrengen die zij tijdens hun verhoor zouden hebben kunnen aanvoeren; dat zij ruimschoots de gelegenheid kregen om alle gegevens van hun asielrelaas kenbaar te maken, ondermeer via het laten invullen van de vragenlijsten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, via het indienen van een dringend beroep en het invullen van de aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“Schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de beslissing door (eerste) verweerder genomen ten aanzien van verzoekster niet afdoende gemotiveerd is.

Dat verweerder in deze beslissing stelt dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op deze ingediend door haar echtgenoot, verzoeker. Aangezien een bevestigende beslissing genomen werd ten aanzien van verzoeker, besluit (eerste) verweerder, kan evenmin ten aanzien van verzoekster gesteld worden dat zij haar land van herkomst verliet uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat evenwel uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat verzoekster eigen feiten naar voor bracht die haar noodzakten haar land te verlaten. Dat verzoekster tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 26.10.99 stelde dat haar dorp Prilep en het dorp "Gloxhan" door de Serviërs werd aangevallen, waarbij doden vielen. Uit angst voor haar leven was verzoekster genoodzaakt samen met haar echtgenoot, verzoeker, haar land te verlaten.

Dat met voormelde feiten, waarop verzoekster haar asielaanvraag baseerde, (eerste) verweerder geen rekening hield. Dat (eerste) verweerder heeft nagelaten deze door verzoekster aangehaalde feiten te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat derhalve de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster niet afdoende gemotiveerd is.

Dat verder (eerste) verweerder in zijn beslissing genomen ten aanzien van verzoeker stelt dat zijn vrees gezien de gewijzigde situatie in Kosovo (onder internationaal toezicht) niet meer actueel is en dat socio-economische redenen (verzoekers beschikken er niet meer over een woning) niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Dat evenwel het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door (eerste) verweerder verwaarloosd werd.

Dat de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992» in tal van paragrafen (de) het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par. 38: «Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération.»

Par. 40: «La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur» en par. 52: «Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé».

Dat verzoeker getuige was van een door de Serviërs gevoerde bloedige repressiecampagne en gewelddadige verdrijving uit zijn land. Dat verzoeker door de Serviërs bedreigd werd. Dat hij nog steeds angst heeft en in geen geval na alles wat er gebeurd is naar zijn land durft teruggaan.

Dat bovendien verzoekers angst bevestigd wordt door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 24.02.2000 “Navo bezorgd over Servische troepenopbouw nabij Kosovo”, stuk 2).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in Kosovo opnieuw opblaast (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 14.02.2000 “Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica” stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International “Federal Republic of Yugoslavia (Kosovo). Update from the field”, dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in Kosovo momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in Kosovo een “disturbing increase in human rights abuses” (p. 1) vast, verder “there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in Kosovo” (p. 2) en “there has been a marked increase in criminality in Kosovo and the administration has been unable to establish a functioning judicial system” (p. 4).

Dat gezien de huidige politiek onzekere toestand in zijn land en gezien de bloedige oorlog die er plaats heeft gevonden waarvan hij getuige was, verzoeker bij een terugkeer naar zijn land vreest opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat derhalve de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker niet afdoende gemotiveerd is omdat (eerste) verweerder met alle elementen van de zaak (subjectieve element van verzoekers vrees en de politieke toestand de facto in Kosovo) geen rekening hield.

Dat door een bevestigende beslissing (aan) verzoekers te betekenen, door (eerste) verweerder de artikelen 1, A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geschonden worden, daar verzoekers bij een terugkeer naar Kosovo nog steeds vrezen voor vervolging wegens hun origine.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal als motief doet gelden dat de verzoekende partijen in hun verklaringen geen ernstige aanwijzingen aanvoeren van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de ingeroepen vrees van de verzoekende partijen, met name de oorlog in Kosovo, niet meer actueel is; dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst; dat het verlies van hun woning een probleem van socio-economische aard is, dat als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie ressorteert; dat het verzoekschrift in dringend beroep zeer algemene informatie bevat die niet wordt betrokken op de persoonlijke situatie van verzoekers; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers, alvorens naar België te komen, in een derde vluchtland verbleven (cf. stuk 7 van het administratief dossier); dat derhalve op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partijen niet onder toepassing van de Conventie van Genève vallen;

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster in haar schriftelijke verklaring voor de Commissaris-generaal elementen aanvoert die verschillen van de motieven die haar echtgenoot heeft aangevoerd met betrekking tot zijn asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal derhalve kon vaststellen dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op deze ingediend door haar echtgenoot; dat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoekster kennis heeft van de motivering van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot; dat deze beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat derhalve aan het doel van de motiveringsplicht is voldaan doordat verzoekster kennis kon hebben van die motieven; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
veertien januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.